

fattende fysiske planlægning og de forhold, der inddrages i varmforsyningsplanlægningen. Det er således gennem den sammenfattende fysiske planlægning, at placeringen af varmemeforbrugende bygninger og virksomheder samt anlæg, der kan producere varme til kollektiv opvarmning af bygninger, fastlægges.

For at sikre den bedst mulige anvendelse af energi til opvarmning er det derfor vigtigt, at varmforsyningsplanlægningen udformes således, at den kan indpasses i den sammenfattende fysiske planlægning. I denne sammenhæng er det betydningsfuldt, at varmforsyningsplanlægningen kan tilrettelægges, så den tidsmæssigt og ressourcemæssigt kan indpasses i kommunernes og statens økonomiske planlægning.

Til § 1

De foreslåede bestemmelser præciserer, at varmforsyningsplanlægningen skal tilrettelægges, så de ovenfor nævnte hensyn tilgodeses.

Til § 2

I § 2 fastlægges, hvad der i lovens sammenhæng forstås ved kollektive varmforsyningsanlæg.

Af stk. 1 fremgår det, at kollektive varmforsyningsanlæg er anlæg, hvis hovedformål er at levere energi i form af gas, opvarmet vand eller damp til bygnings opvarmning og forsyning med varmt vand. Anlæg hvis hovedformål er at levere energi til andet end bygningsopvarmning, f. eks. til procesformål i industrien, betragtes ikke som kollektive varmforsyningsanlæg. Anlæg i en industrivirksomhed, der producerer energi til procesformål, men som desuden har en produktion af overskudsvarme, der anvendes til rumopvarmning, er således ikke omfattet af definitionen.

I stk. 1, nr. 1-4, er der foretaget en opregning af, hvilke anlæg der er kollektive varmforsyningsanlæg. Af stk. 1, nr. 1, sammenholdt med stk. 2 fremgår det, at kollektive varmforsyningsanlæg omfatter de rørledninger og andre anlæg, der er nødvendige til lokaldistribution af naturgas. Hovedtransmissionsnettet for naturgas, hvis etablering er reguleret i lov om naturgasforsyning, falder uden for definitionen.

Af stk. 1, nr. 2, fremgår det endvidere, at kollektive varmforsyningsanlæg omfatter alle anlæg, der er nødvendige for at transmittere og distribuere opvarmet vand eller damp fra kraftvarmeverker, affaldsforbrændingsanlæg og industrivirksomheder, mens de anlæg og virksomheder, der produ-

cerer overskudsvarme, ikke er omfattet af definitionen, jvf. for kraftvarmeverkers vedkommende stk. 2.

I den forbindelse bemærkes, at handelsministeren med hjemmel i elforsyningsloven kan pålægge en elproduktionsvirksomhed at ombygge sit produktionsanlæg til et kraftvarmeverk.

Af stk. 1, nr. 3 og 4, fremgår det, at fjernvarmforsyningsanlæg samt blokvarmecentraler med en kapacitet på mere end 1 MJ/s medregnes til de kollektive varmforsyningsanlæg.

Ved fjernvarmforsyningsanlæg forstås de i dag almindeligt forekommende fjernvarmecentraler med tilhørende ledningsnet, som leverer varme til forskellige ejendomme med forskellige ejere. Kundekredsen vil sjældent være fastlagt ved anlæggets opførelse, hvorfor tilslutningsgraden varierer. Fjernvarmeanlæg kan være kommunalt eller privat ejede, eventuelt med varierende kommunal indflydelse. På grund af fjernvarmeanlæggenes almene karakter som serviceydende virksomhed er det fundet hensigtsmæssigt, at disse anlæg uanset størrelse inddrages under lovens reguleringer.

Blokvarmecentraler adskiller sig fra fjernvarmecentraler ved, at de sædvanligvis er planlagt og etableret i forbindelse med opførelsen af et større boligbyggeri med det formål at forsyne et bestemt antal brugere (lejere eller bestemte bygninger). Anlæggets kapacitet er derfor sædvanligvis fuldt udnyttet. Da blokvarmecentraler ofte er af en betydelig størrelse, idet de betjener et stort antal boliger, kan disse anlæg have betydning for varmforsyningsplanlægningen. Det er derfor fundet nødvendigt at inddrage blokvarmecentraler over en vis kapacitet under definitionen af et kollektivt varmforsyningsanlæg. Ifølge stk. 1, nr. 4, er kapacitetsgrænsen sat ved anlæg større end 1 MJ/s, dvs. anlæg der kan forsyne mere end 200 husstande.

Bestemmelsen i stk. 3 åbner mulighed for, at handelsministeren kan bestemme, at loven helt eller delvis ikke skal finde anvendelse på anlæg, der er et kollektivt varmforsyningsanlæg efter definitionen i stk. 1.

Til kapitel 2

Kortlægning og planlægning

Til § 3

Ansvar for iværksættelse af den landsdækkende varmforsyningsplanlægning henlægges til handelsministeren, som må drage omsorg for, at den overordnede varmforsyningsplanlægning løbende indpasses i den generelle energipolitik.